

Sygnatura akt II K 172/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

5 maja 2016 roku

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział II Karny w składzie :

Przewodniczący: SSR Jarosław Staszekiewicz

Protokolant: Aleksandra Oblicka

po rozpoznaniu na posiedzeniu 5 V 2016 roku sprawy

J. S.,

syna P. i M. z domu K.,

urodzonego (...) w J.

oskarżonego o to, że :

w dniu 17 grudnia 2015 roku w J., woj. (...), prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny samochód marki F. (...) o numerze (...) pomimo orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres roku wydanego na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 29 października 2015 roku w sprawie o sygn. akt II W 826/15,

tj. o czyn z art. 244 k.k.

I. uznaje oskarżonego J. S. za winnego popełnienia zarzucanego czynu, opisanego w części wstępnej wyroku przy przyjęciu, iż kierował on samochodem wbrew zakazowi prowadzenia pojazdów mechanicznych, orzeczonemu wyrokiem Sądu Rejonowego w Złotoryi z 29 X 2015 roku w sprawie II W 826/15, to jest występku z art. 244 k.k. i za to, na podstawie art. 244 k.k., wymierza mu karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych, ustalając jedną stawkę na 10 (dziesięć) złotych;

II. na podstawie art. 627 k.p.k., zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe – 170 złotych – w tym, na podstawie art. 3 ust. 1 ustawy z 23 VI 1973 roku o opłatach w sprawach karnych, wymierza mu 100 złotych opłaty.

Sygnatura akt II K 172/16

UZASADNIENIE

Wobec faktu, iż wyrok wydano w trybie art. 343 k.p.k., uzasadnienie ograniczono do części orzeczenia odnoszącej się do podstawy prawnej oraz rozstrzygnięcia o karze.

Ustalono, iż oskarżony 17 grudnia 2015 roku kierował samochodem marki F. (...) po ulicy (...) w J.. Stanowiło to prowadzenie pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym. Obowiązywał go wówczas zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych, orzeczony na rok wyrokiem Sądu Rejonowego w Złotoryi z 29 X 2015 roku w sprawie II W 826/15, trwający co najmniej od 29 października 2015 roku. Oznacza to, iż oskarżony swoim działaniem wypełnił znamiona z art. 244 k.k. Wiedział on o obowiązywaniu zakazu. Kierując samochodem wbrew niemu działałумыślnie.

Spoleczną szkodliwość czynu oskarżonego oceniono jako niższą, niż przeciętna, znacznie jednak przewyższającą stopień znikomości. Wagę występku zmniejsza prowadzenie przez sprawcę samochodu w nocy, gdy wykraczanie przez

niego przeciwko orzeczeniu sądu nie było tak jawne, a także naruszenie przez niego zakazu wynikającego z ukarania za wykroczenie, a więc czyn o stosunkowo niewielkim znaczeniu.

Okolicznością łagodzącą dla sprawcy była jego postawa w czasie postępowania. Nie tylko przyznał się do popełnienia zarzucanego czynu, co było niewątpliwe w świetle pozostałych dowodów, lecz także zaakceptował zaproponowaną karę. Nie zamierzał przedłużyć, ani utrudniać postępowania. Godził się na poniesienie odpowiedzialności za swoje niezgodne z prawem zachowanie. Nie jest więc sprawcą zdemoralizowanym, nie jest konieczne orzekanie wobec niego surowej kary.

Okolicznością obciążającą był dla oskarżonego wcześniejszy tryb życia. Był już wcześniej skazany za przestępstwo, a obecnie przypisanego czynu dopuścił się w okresie próby związanym z tym wcześniejszym skazaniem. Jest więc sprawcą niepoprawnym, który w krótkim czasie popełnił kolejne występki, nadto lekceważy środki oddziaływania o charakterze wolnościowym. Niezbędne było aktualnie orzeczenie wobec niego kary bezwzględnej.

Z podanych powodów, przy zastosowaniu art. 37a k.k., orzeczono wobec oskarżonego karę grzywny. Będzie ona wystarczająca do osiągnięcia celu wychowawczego i celu prewencyjnego. Okoliczności nie wymagają sięgania po karę pozbawienia wolności (zgodnie z dyrektywą z art. 58 § 1 k.k.) Wysokość grzywny, znacznie odbiegającą od dolnego progu ustawowego zagrożenia, dostosowaną przez to do stopnia demoralizacji sprawcy, ustalono na 100 stawek dziennych. Nie przekracza ona stopnia zawinienia sprawcy, ani społecznej szkodliwości jego czynu. Oskarżony utrzymuje się z prac dorywczych, nie posiada majątku. Stąd wysokość jednej stawki określono na 10 złotych.

Na podstawie art. 627 k.p.k., zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe – 170 złotych, w tym, na podstawie art. 3 ust. 1 ustawy z 23 VI 1973 roku o opłatach w sprawach karnych, wymierzono mu 100 złotych opłaty.